

Het was in die vergadering, dat hij moest erkennen dat zijne creatiën vasten grondslag misten: met een donderslag stortte het gebouw ineen, hij viel, den goedhartigen, welmeenenden maar zwakken Kerdijk meeslepende in zijn val, en de man, die nog kort te voren genoemd was „la providence de Rotterdam”, moest zich door een overhaaste vlucht redden uit de handen der justitie.

Wat toen volgde is niet te beschrijven: verslagenheid, wantrouwen, verdenking stond op ieders gelaat te lezen, de namen der achtbaarste burgers werden door het slijk gesleurd, wie gerekend werden tot de „kliek” te behooren werden met den nek aangezien, de ambachtsschool wierp hem uit, een stoomketel, door hem en zijne echtgenootte bij hun zilveren bruiloft ten geschenke gegeven en die te zwaar was om hem naar het hoofd te slingeren, werd door een bestuurslid ingekocht en door dezen opnieuw geschonken, ontdaan van de koperen plaat waarop de naam Pincoffs gegraveerd was: een album hem, als huide van zijn medeburgers, aangeboden, verdween door den schoorsteen van een chemisch laboratorium, een naamgenoot, die zich gebaad had in de zonnestrallen, die van zijn grooten neef uitgingen, adverteerde dat hij niets uitstaande had met zekeren Lodewijk P.; het volk grinnikte bij het verkoopen van zijn senatorialen rok, mijn dienstbode, die uit den boedel een bij ons servies passend schaalje gekocht had, bood het mijn vrouw aan met de woorden: „als mevrouw er ten minste niet vies van is”, een rechter die in de courant had geschreven, „dat hij nu en dan het verband „zocht maar niet vond tusschen besluiten van den raad en het algemeen belang”, werd met groote meerderheid tot lid van den raad gekozen, en onze taal had geen woorden krachtig genoeg om den man te vervloeken, in wien men zich zoo had bedrogen.

Dertig jaar heeft hij een kómmervol bestaan voortge-